

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petič-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravníštvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Kakó Nemci razumevajo spravo.

Kdor je še utegnil morda dvomiti o tem, kako si tolmačijo Nemci spravo s Čehi, po kateri so se tako razburili duhovi mej narodom češkim, tega so pač morali temeljito podučiti in pripraviti do drugega mnenja dogodbe zadnjih dni. Pisalo se je že v našem listu o volitvi bivšega ravnatelja Heinricha v deželni šolski svet češki, in mislili smo, da bode stvar s tem odpravljena. A vedno in vedno vračali so se nemški listi na Češkem in posebno tudi Dunajska židovska svojati na ta predmet, tako da se tudi nam potrebno zdi, vrniti se še jedenkrat na to volitev, katerej se pripisuje od strani Nemcev tako globoko segajoč pomen, češ, da vsled nje poka sprava v vseh skladih, ali pa da bode dvignila spravo iz stežajev ter na glavo postavila ves notranji politični položaj, ali pa, da je pekoča zaušnica, katero je dala mladočeška stranka nemškemu narodu na Češkem. Saj je celo oficijozni „Fremdenblatt“ govoril o „grobokopih sprave“!

Kakor da je iz groba ustal stari vodja husitskih bojnikov, pred katerimi je trepetalo pol Evrope, da se bliža Žižka s svojimi četami, oboroženimi z železnimi cepci in buzdovani, tako nekako se nam je zdelo, ko smo čuli krik in vik, vriš in piš, ki je pretresal Nemce na Češkem, posebno pa Dunajski časnikarski Izrael, ko se je samo zaznalo, da Čehi nameravajo izvoliti Nemca Heinricha v deželni šolski svet, držéč se strogo besed postave.

Na vse načine začelo se je strahovati Čeha, z vsemi sredstvi skušalo se je zaprečiti to volitev, zasmehovanje kandidata, groženje volilcem, da stavljajo v resno nevarnost nameravano jubilejsko razstavo in jednaka sredstva uporabljala so se, da se preplaše češki mestni zastopniki zlate Prage ter se uklonijo nemški volji, to je, da volijo tacega moža, kateri bi bil po volji strastnim matadorjem nemške kazine v Pragi. Zares nesramna mora se imenovati pisava večine nemških listov, kateri so pa s to pisavo svojo dosegli baš nasprotno od tega, kar so nameravali. Če je še kdo bil neodločen, kaj mu je storiti, besnenje nemške žurnalistike moralo ga je podučiti.

V tem zmislu izrazil se je po volitvi gospod

Heinrich sam proti sodelavcu „Hlasa Naroda“. Rekel je, „da vsprejme mandat, a si pridrži odstopiti, če bode spoznal, da je za to ugoden čas. Opravljal bode svoj posel zmerno in nepristransko, tako da noben Nemec ne bode imel uzroka, pritoževati se. Za spravo se je on vedno potezal, da bi pa Nemci zaradi njega ne udeležili se razstave, tega on ne veruje. Njihovi materialni interesi bodo jim važnejši, nego pa njegova oseba, temveč, ker je baš obnašanje Nemcev izzvalo izvolitev njegovo. Če bi ga oni ne bili napadali tako surovo, izjavil bi bil, da ne vsprejme volitve, a baš to napadanje prisililo ga je, da se dá izvoliti, kakor so bili primorani mestni zastopniki, da ga izvolijo.“ — In tako se je res tudi zgodilo. Pokazalo se je zopet jedenkrat, da se je odločnost in skoro jednoglasna sloga našla v vrstah zastopnikov stolice češke, ko je bilo treba dati odgovor na brezprimerna izzivanja, ter izvoljen je bil oni kandidat, proti kateremu so tako besneli Nemci.

Kaj pa je vendar bil in je uzrok tako fanatičnega sovraštva Nemcev do Heinricha, ki je na mah postal tako važna in imenitna oseba? Nobeden vseh teh besnih napadalcev ni nam mogel povedati dosti več nega fraze, da je Heinrich odpadnik, da je izdajalec nemškega naroda, katerega črti ves narod nemški itd. Mož, ki je bil šolski vodja in je pisatelj na paedagogičkem polju, ki je za spravo delal že davno in je imel pogum, priznati, da so se češkemu narodu godile krivice od strani Nemcev, ki je v neki pesmi svoji „O Hussgeschlecht, du bist im Recht“ priznaval narodu češkemu svoje pravice, mož, ki je prava bela vrana mej rojaki nemškimi, tak se ve da ni po volji prusofilskim nemškim matadorjem in njihovi svojati. Upali so, da vendar preplaše Čeha, a ko se jim to ni posrečilo, ko je bil izvoljen navzlic vsem grožnjam in morebiti uprav kot odgovor na nje, tedaj pa je še v pomnoženi besnosti buknil „furor teutonicus“ in pričela se je od strani blamiranih kazinarjev in njih pajdašev agitacija, katera jasno kaže, da s takimi ljudmi je sprava nemogoča, kajti divja strast, katero so kazali tako arogantno in provokatorično, te pač nihče ne bode imenoval spravaljubnost!

Prški mestni zastop, če se ni hotel popol-

noma podvreči komandi nemške kazine, ni mogel in smel odgovoriti drugače, Nemci pa naj sami sebi pripišejo, če jim izvoljenec ne ugaja. Čehi imajo ga za poštenega Nemca, in kot tacega izvolili so ga, pokazali pa so, da se prav nič neso ustrašili podlih groženj in zažuganja, s katerimi se jim je pretilo, da se nemški industrijalci ne bodo udeležili razstave. Ali Heinrich ali pa razstava! tako je bilo geslo Nemcev. Zdaj ko vidijo, da ni nič pomagalo, pa hoté kakor dečaki nagajati, kadar se skregajo pri igri ter se kujajo rekoč: Se pa ne gremo. Osnavljajo proteste nemških občin proti volitvi in skušajo na vse načine razburiti nemško prevažstvo ter nahujskati proti Čehom, očitajoč Mladočehom, da so terorizirali celó staročeške mestne zastopnike.

Mi pa smo tega mnenja, da v tem slučaju ni bilo ne starih ne mladih, nego pokazal se je zopet jedenkrat odločni duh češkega naroda, ki še ni pozabil, da je nekdanj igral važno nalogo v svetovni zgodovini in se še ni odrekel, da si pribori nazaj stališče, katero sme po vsej pravici zahtevati. Tako želimo videti složne, zedinjene v odločnem delovanju severne naše brate, kajti konservativni bodo naj isti, ki imado kaj „konservirati“. Slovani, žal, da imamo še premalo za to sposobnega narodnega materijala. Nam treba odločnosti, kajti le ona pripeljala nas bode do zaželjenega cilja. Y.

Hrvatje in Srbi.

Naš rojak, gospod dr. Lovro Vidrič priobčil je pod tem naslovom v „Agrar Tagblatt-u“ z dne 14. t. m. kratek a krepek članek, glede katerega bi iskreno želeli, da bi vzbudil glasen odmev v srcih vseh Jugoslovanov. Dotični članek slóve:

„Ima vprašanj, o katerih se je že stokrat govorilo in reševalo, katera se pa vendar vedno vračajo. Tako se vleče liki morska kača po trojedne kraljevine najnovejši zgodovini hrvatsko-srbsko vprašanje ter začasno obema narodoma jemlje moč.

Najbližji možje obeh plemen izrekli so se ponavljaje, da tega vprašanja ni, in poudarjali so skupni kulturni in politični smoter; deželno zako-

LISTEK.

Kateri je pravi?

Češki spisal dr. Josip Štolba; preložil V. Benkovič. (Dalje.)

„Vi prekanjenec“, pritrjeval je živo razvnetemu gospodu svétniku, „Karol Šroub sem jaz; zapreti vas bom dal! Gospod svétnik, to je očiten goljuf; le glejte, kako se je prestrašil, ko vidi, da sva ga spoznala.“

Ubogi Karel je od straha klobuk spustil na tla.

„Kaj pravite“, dejal je, „jaz da nisem Karol Šroub?“

„Da, to ne morete biti, ker sem jaz tisti, vi nesramnež“, togoti se Jelinek. „Glejte, da se spravite odtod in veseli bodite, da vas kar tako odpuščava.“ In oditi je moral, ako je Jelinek hotel biti varen.

„Ne, ne“, ugovarja gospod Zvoníček, „to se ne sme zgoditi, on —“

Jelinku pričnè postajati vroče.

„Gospod svétnik“, pravi, „imejva usmiljenje ž njim. — Idite, idite, in vlekel je Karla k vratom, od strahu nevedočega, kaj se ž njim godi.

„Nikakor ne, takih zvižáč jaz kot sodnijski svétnik ne morem trpeti. Vi ostanete tukaj — poslal bodem po policijo.“

„Za božjo voljo vas prosim“, vsklikne Karel v smrtnih težavah, „le policije ne. O tej sem že toliko slišal, da rajši grem, če prav ne vem, kam. Oh, nihče me tukaj noče poznati —“

„To je prebrisan ptiček“, pošepetá Jelinek gospodu svétniku, „ta umeje svojo reč.“

„Kar je, to je“, huduje se sa. „To se mora kaznovati. Liduška, Marijana, kje sta?“

„Za božjo voljo, pustite me, saj že grem“, prosi Karel.

„Najprej povejte, kdo ste.“

„Saj vam naravnost povem: Karel Šroub.“

„Dokažite to.“

„Kako pa?“

„Kje imate svojo prtjago?“

„To mi pojutršnjem prinese Veronika, naša dekla. Voz je ni mogel vzeti s seboj.“

Jelinka znova obide strah. „Kako se zna hliniti“, pravi navidezno jezen. A njegov strah se je še povečal, ko je gospod svétnik, najedenkrat nekamo osupel, odgovoril: „Hm, jako resnobno govori.“

„Mislim, da bi ga odpravila“, pravi Jelinek.

„Ne, ne, počakajte, to se mora preiskati.“ Gospod svétnik se obrne. „Ko bi za gotovo ne vedel“, pravi sam pri sebi, „da je ta Karel Šroub, skoro bi verjel temu človeku.“

Jelinek pogleda skozi okno, a zaman. A naglo se razveseli, kajti baš je vstopila Leokadija. „Ta te mora rešiti“, šinilo mu je v glavo.

„Kaj se godi tukaj?“ vpraša gospa svétnikova. „Tak hrup delate, kakor bi vas na vile nabadal.“

Jelinek stopi k njej. „Le pomislite, milostiva gospa. Govorila sva o dobrem mojem očetu, kar pride ta človek ter se izdá za Karla Šrouba.“

Gospe svétnikovi se lice pomračí. „Kaj?“ pravi, „ta-le človek?! — Ta nesramnež?“

„Mamica, saj sem jaz —“ trdi ta.

„Sem li kakova mlekarica?“ seže mu v besedo sila razžaljena Leokadija. „Meni se pravi milostiva gospa.“

Jelinek se tega takoj poprime. „Še proti damam mi boste surovi?! — Ven z vami!“

Gospod svétnik, ki je mej tem premišljeval, kar pri takem gospodu zopet ni nič čudnega stopi naprej.

nodajstvo postavilo je oba sokrva naroda v isto vrsto in tudi v narodu tega vprašanja ni. In vender se neprestano o njem razpravlja, in kaže se celo nekakšno nagnenje, da bi se temu vprašanju v našem javnem življenju določila važna uloga?

Od kod pač to?

Nekdo mora biti, v čegar interesu je, da to vprašanje ne zaspi, nekemu mora ugajati, da se to, česar faktično ni, tako kaže, kakor da bi zares bilo.

In kdo bi to bil?

Mislimo, da treba pred vsem imeti pred očmi, da sta oba roda slovanska, da so to Slovani jednega jezika, kakor v občevanju, tako v literaturi. Povoda dovolj, da to izpodbuja Slovanstva skupne sovražnike, tirati temu nasproti politiko, ki slabí in eventualno Hrvatstvo kakor Srbstvo dovede do pogina. Zaradi tega podpihuje se nesloga mej njimi ter skuša, oslabiti ja z zlom razpora.

Da nam je možno preiskavati dotične ministerske tajne akte, našli bi izvestno, da je ločitev Hrvatov od Srbov posebno, ne baš nevažno vprašanje. Saj je tudi umevno, da nas hočejo ločiti, ker se nas zjedinenih bojé; umevno pa ni, da so v nas še ljudje, ki se usedajo na take limanice?!

Od kod ta sramotni pojav?

V vseh dobah v vseh narodih bili so reveži na duhu in tudi siromaki na značaji, ki neso poznali svoje koristi, ali da so jo — le predobro poznali.

Le nespamet ali pa izdajstvo mora se imenovati, ako Hrvat Srbu in „vice versa“ izpodrivaje drug družega hoče greniti življenje. Bodimo torej oprezni! Čuvajmo se mož, ki propovedujejo bratski razpor! Iztrebimo jih iz družbe svoje in izročimo jih zaničevanju vseh poštenih mož.

Reče li Hrvat: Srbi so naša nesreča, tedaj je to topoglavac, ali je pa za to dobil Judeževe groše. In reče li zopet Srbin: Jaz se pridržujem tujcem proti Hrvatom, ker je nekda hrvatsko državno pravo Srbom nevarno, — tedaj zasluži, da se ožigosa kot izdajca Srbov in Hrvatov, ker dela na obeh pogin. In kaj naj rečemo o možeh, ki pravijo: Hrvatje morajo se utopiti v Srbstvu, ali Srbi se morajo pohrvatiti? To ti so brez dvombe topoglavci ali pa plačani najemniki, ki s svojih bratov krvjo tržijo.

Lepa dežela, v kateri bivamo, nam je skupna. Iste so nam naloge v kulturni in politični smeri; obe plemeni imata jednake pravice in obe sta solidarno zavezani, deželo, podedovano od prednikov, celokupno, neprikrajšano ostaviti zanamcem. Kdor drugače misli in dela, ou ni pošten, ni zanesljiv rodoljub.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 16. julija.

Deželnozbornske volitve.

Voljeni so deželni zbori na Moravskem, Štajerskem, Solnograškem, v Šleziji in v Bukovini. Sedaj pride presledek v deželnozbornskih volitvah, kajti na Koroškem se začno volitve dne 20. avgusta. Dosedaj volitve neso razmerja strank v deželnih zborih dosti premenile, povsod bodo prejšnje

večine, samo da se je večina v kaki deželi malo povečala, v drugi pa pomanjšala. Le v solnograškem deželnem zboru utegne se pojaviti nova večina, ki pa ne bode toliko posledica volitev, nego posledica napačnega postopanja zmernokonservativne stranke. Že sedaj brez Lienbacherjevih prištevov konservativci neso imeli večine, a je Lienbacher skoro zmiraj podpiral konservativce. V novem deželnem zboru se pa utegne Lienbacher bolj približati liberalcem, ker je duhovščina tako delovala proti njemu pri volitvah.

Heinrich.

Predvčeraj je češki namestnik vsprejel poslanca Josipa Heinricha. Pogovarjal se je z njim več nego jedno uro. Kaj sta se razgovarjala, ni znano, a soditi smemo, da je grof Thun pregovarjal Heinricha, da naj nikar ne vsprejme izvolitve v deželni šolski svet. Se je li namestniku posrečilo, pregovoriti ga, se bode kmalu pokazalo.

Vnanje države.

Bolgarska nota.

Turki se ne morejo odločiti, bi li gledé cerkvenih razmer v Makedoniji poslušali Grke ali Bolgare. Porta se pogaja z eksarhom bolgarskim, hkratu se pa tudi posvetuje s patrijarhom. Patrijarh trdi, če Turčija izpolni želje bolgarske, da se bode popolnoma razušila pravoslavna cerkev v Turčiji, kar bi pa škodovalo Turčiji. Turški ministri se sicer popolnoma ne ujemajo s patrijarhom, zameriti se mu pa ne marajo iz važnih političnih ozirov. Večina ministrov misli, da bi bilo najbolje, ko bi Turčija izrečno ne priznala pravic bolgarske cerkve v Makedoniji, da potem patrijarh ne bode imel prilike za pritožbe, bolgarskih škofov bi pa ne ovirala v izvrševanju cerkvenih opravil. Ne ve se, bode li sultan pritrdil takim nazorom turške vlade.

Princ Orleanski.

Monarhistični listi francoski skrbé, da čitatelji ne pozabijo na princa Orleanskega. Vsak dan vedó kaj lepega o njem povedati. Posebno naglašajo, kako se mladi princ za vse zanima, kar se godi v Franciji. Neki list ga hvali, kako ljubi znanosti in slovstvo, seveda pred vsem francosko. Njegov tajnik mu mora vsak dan popoldne poročati o novejših literarnih pojavih.

Nemčija in Švedija.

Švedski kralj se je bil proti dopisniku nekega nemškega lista izjavil, da bode Švedija nevtralna, dokler bode mogoče, ko bi Nemčija imela kako vojno, nikdar se pa proti Nemčiji vojevala ne bode. Švedski listi pa pišejo, da kralj tega izjaviti nikakor ni mogel. Švedija bi ne mogla mirno gledati, ko bi Nemci imeli boj s kakim njenim prijateljem. Posebno bi pa Nemčije ne mogli podpirati, če bi razmere kazale, da je nevarna samostojnosti švedske države. Razburjena pisava švedskih listov kaže, da v Švedski ne veje baš Nemčiji prijazna sapa.

Nemiri v Erzerumu.

V angleški spodnji zbornici je Fergusson objavil, da so Turki z dovoljenjem škofovim iskali orožja v armenski cerkvi in šoli v Erzerumu. Ljudstvo je bilo zaradi tega jako razburjeno, napalo je škofovo poslopje in jelo streljati na vojake, ki so prišli delat red. Nastal je bil boj, v katerem je bilo 20 oseb mrtvih, 200 do 300 pa ranjenih. Angleški, francoski in ruski zastopniki pritožili so se zaradi tega v Carigradu in stavili nekatere nasvete.

Dopisi.

Iz Maribora 14. julija. [Izv. dop.] „Marburger Zeitung“ se rada silno grbanči in huduje nad pripravami za veliki koncert, ki ga dne 10. avgusta priredi „Slovensko pevsko društvo“ v tako-

zvani „Gambrinusballe“. Jezi se na nas, zakaj smo si izbrali baš Maribor, ki vender ni na slovenski zemlji itd. Danes pa samega veselja „glorio“ poje, da nam je mestni zastop prošnja odklonil in prepovedal sprevod z razvinitimi zastavami.

Ljubeznjivi teti bodi povedano, da mi od naših mestnih očetov sploh neso pričakovali tolike velikodušnosti, ker naši gostje ne pridejo iz Frankobroda ali pa iz Berolina, marveč iz slovenske Mariborske okolice, ki Mariborske Nemce redi in živi, in sosednih kronovin, katere s svojimi trgovinskimi popotniki vedno nadlegujete in jim svoje ponarejeno vino in drugo blago usiljujete. Skrajni čas bi bil, da bi se imena teh zagrizenih trgovcev po časnikih objavila, da jim bomo vrata pokazali, kadar dojdejo k nam in se jih sploh ogibali, saj ima dovolj narodnih in nam prijaznih trgovcev in obrtnikov.

Kar se pa koncerta tiče, vam pa bomo pokazali, da smo Slovenci zložni in olikani, da ne izživljemo skandalov in da ljubimo narod svoj nad vse. Tega se boste preverili na na ogromnem številu inteligence, ki dojde iz vseh krajev Slovenije.

Da bi bila zemlja, na kateri Maribor stoji, nemška, je pač le fraza, katero je „Marburger Zeitung“ sicer napisala, a je sama ne veruje. Naš sijajni koncert dne 10. avgusta bode na naši slovenski zemlji, in le veselilo nas bode, ako nas počaste tudi poštene in nam prijazni Nemci, katerih se v Mariboru mnogo nahaja. Bratom vseh slovenskih narodnostij pa polagamo živo na srce, da naj 10. avgusta nobeden ne izostane. Naše mnogobrojno število pričalo bode našim nasprotnikom, da naša sveta reč napreduje, da gre Slovan na dan!

Kar se prostora tiče, ne bodi nihče v skrbeh, vse je urejeno, za vsacega bo prostor prirejen, za vse bode dobra postrežba in kdor bode želel, tudi dobro stanovanje pripravljeno.

Ravnikarjeva slavnost na Vačah.

(Dalje.)

Gospod L. Svetec nadaljuje:

Zdaj naj pa še povem, zakaj da smo mu mi Slovenci sploh še posebno hvaležnost dolžni. On je ljubil svoj materni jezik in se trudil za njegovo omiko. On je bil tudi vrli Slovenec. Časi so bili takrat za Slovenstvo silno žalostni. Če izvzamemo kratko dobo francoske vlade, ki je poskušala uravnati šolstvo na podlagi maternega jezika, ni bilo tedaj pri nas nikjer nobene slovenske šole. Povsod so kraljevali le tuji jeziki. Tako se je primerilo, da so še celo taki, ki so s kmetov prišli v šole, pozabili v dolgih letih svojega šolanja veliko svojega maternega jezika, priučili pa nič in tako, ko so postali pozneje uradniki, profesorji, duhovniki, neso znali z ljudstvom pravilno govoriti, še manj pa pisati. To napako je videl in britko čutil tudi naš blagi rajnik, zlasti takrat, ko je bil semeniški vodja in pripravil mlade bogoslovce za prihodnje dušne pastirje. Vadil jih je pridigovati in učiti krščanski nauk, pa videl je, da ne znajo jezika, da govore tako slabo in napačno, da so ga kar ušesa bolela. Kako bodo ti učili, si je mislil blagi mož, če govoriti ne znajo. In sklenil je temu odpomoči. Do-

„Pst! Tih!“ pravi, „on ostane tukaj.“
„Kaj, ta slepar?“ vsklikne Jelinek strahoma.
„Mož, kaj pa delaš?“ očita Leokadija.
„Sodnijski svétnik vsikdar vé, kaj dela,“ odgovori gospod Zvoniček z glasom, ki ni trpel ugovora.
„Žena,“ pristavi, pristopivši k dragi polovici svoji, „jeden izmej njiju je pravi, a kateri?“
„Kateri drugi, nego prvi?“
„Ker ti je roko poljubil?“ velí gospod svétnik porogljivo.

„Pred četrť ure si drugače govoril.“
„No, pustimo to. — Ko bi jednega pognal ven, kdo mi jamči za to, da sem obdržal pravega?“
„To se vender lahko vidi.“

„Tu je treba s previdnostjo delati. Zategadelj ostaneta oba tukaj, da se ta reč razjasni,“ določi gospod Zvoniček ter se obrne k svojim gostoma, ki sta v velikih skrbéh, seveda vsak iz družega uzroka, pričakovala rešitve.

„Gospoda, sleherni izmej vaju izdava se za mladega Šrouba.“

„To sem jaz,“ odgovorita oba zajedna.

„A oba izprevidita, da to more biti samo jeden.“

„In ta sem jaz“, potrdita zopet oba.

„Skratka, priznajta, kateri je pravi?“
„Jaz, jaz.“
„Torej smo zopet tam, kjer smo začeli.“
„Gospod svétnik,“ pravi Jelinek ozbiljno, to je čudno vedenje proti sinu starega prijatelja.“

„Oče mi je povedal, da me je tako opisal v svojem listu, da me takoj spoznate,“ velí Karel.
Gospod svétnik otré si pot. „O usoda, zakaj si to poslala čez-me!“

Zdaj se začuje močno trkanje.
Gospod svétnik se zgane. „Zopet jeden?“ vsklikne. „Bržkone kak tretji Šroub.“

Duri se odpro in sodnijski sluga ustopi.
„V imenu slavnega urada,“ pravi s klobukom na glavi, neuljudno, kar pri sodnijskem slugi tudi ni nič čudnega, ki me pošilja semkaj, upam, da se bode na moja vprašanja odgovarjalo, kakor treba in se spodobi.“

Karel odskoči. „Ah, to je policaj,“ šepne, od strahu že polumrtev.

„Ta je prišel po mene, vrag ga vzemi,“ zakolne na tihem Jelinek.

Gospod svétnik in gospa svétnikova pa se spogledata vsa začudena. Posebno on ni hotel verjeti svojim ušesom.

„Od slavnega urada poslan?“ vpraša strmeč.
Sodnijski sluga se vskloni. „Da, od slavnega urada poslan. Po zaslišanju in natančnem izpraševanju pri vseh prebivalcih te hiše dokazano je in se da z vso gotovostjo trditi, da je skozi ta vrata ubežal človek, kateri je, ne plačavši menice, bil zasledovan od svojega upnika, v čegar rokah se nahaja ta zaporni ukaz, glaseč se na ime Josip Jelinek.“

Da je strela udarila v gospoda svétnika, ne bila bi se mogla on in Leokadija bolj prestrašiti, nego li o teh besedah. Kako je to uplivalo na oba, kaže najbolj to, da nobeden niti izpregovoriti ni mogel.

Karel se je tresel kakor šiba na vodi in Jelinek je preudarjal, kako bi si sedaj pomagal.

Sodnijski sluga nadaljuje: „Da, tukaj mora biti. Omenjeni upnik zasledoval ga je do te hiše, potem pa je poslal k slavni sodniji, in slavna sodnija je račila odposlati mene, Antona Kroutila, ki sem, to lahko rečem, strah vseh zanikernih dolžnikov, da se polastim njegove osebe. Celó minolo uro ni noben mlad človek ustopil v nobeno stanovanje te hiše, razven te sobe. Zahtevam torej v imenu postave, da se mi oddá.“ (Dalje prih.)

govoril se je z baronom Žigo Cojzom, ki je bil velik prijatelj slovenščini in z učenim Jarnejem Kopitarjem na Dunaji in ž njima vred se je poganjal tako dolgo, da je leta 1817 cesar dovolil napraviti v Ljubljani stolico za slovenski jezik, za katero je imenoval mladega duhovnika Franc Metelko-ta za profesorja. Odalej se je vsaj po jeden par ur vsak teden učila slovenščina, ter so bogoslovci drugega leta morali, učenci sedme in osme šole pa so smeli poslušati ta uk. Ta šola in zraven izvrstna slovnica, ki jo je spisal imenovani Franc Metelko, je mnogo mnogo pripomogla, da se je znanje slovenskega jezika utrdilo in razširilo. Ali naš blagi rajnik je prijel tudi sam za pero in spisal več knjig v tako lepi, krepki in čisti slovenščini, da so se vrstniki njegovi kar čudili, posnemali ga in kakor Valentina Vodnika očeta slovenske pesmi, tako so imenovali Matevža Ravnikarja očeta slovenske proze, to je pisanja v nevezani besedi. Pa kako lepo je on tudi spodbujal zlasti Kranjce, naj si prizadevajo govoriti in pisati čisto slovenščino in otrebiti jo vse nepotrebne tujščine. V uvodu k „Zgodbam sv. pisma za mlade ljudi“ pravi on zastran tega: „Te bukve sicer neso pisane zavolj lepe kranjščine, ampak zavolj lepih nauk. Vender kdo nima raji, da se mu košček belega kruha podá iz bele čiste rute, kakor iz negnusne, umazane cunjje? Ravno tako spakedrana beseda še tako lep nauk priskuti. Zato mislim, da moramo lep nauk tudi v lepo, čedno besedo obleči.“ Rekel je tudi, ne le mi Kranjci, 60 milijonov drugih Slovencev govori slovenski jezik, vsem tem pridejo sem ter tja naše bukve v roke, in grdo je, jeli-te, če nam očitajo, da smo Kranjci svojo besedo skazili. Torej Vam na čast sem se ogibal zbrojene kranjščine. Vidite, tako se je on trudil za naš mili materni jezik. Njegov bistri razum, njegovo poznanje sveta in človeških razmer, nam je porok za to, da je vedel zakaj, da je to treba. Pa je to tudi sam povedal. Vsak narod, je rekel, ki se začne otesovati, začne to pri svoji domači besedi. Zakaj pač? Skušnja ga je učila, da, dokler jezik ni olikan in izobražen, govori ga le kmet; kar je bolj omikanih, poprimejo se tujih jezikov, odtujijo se svojemu narodu, ki ostane zapuščen in zanemarjen. Neizobražen jezik nema nobene veljave, ne rabi se v šoli, ne v pisarnicah, ne pišejo se o njem bukve. Povsod se šopiri le tujščina in s tujim jezikom prihajajo tujci v deželo, ki posedajo vsa boljša mesta. Tuji so uradniki, tuji profesorji, tuji trgovci in obrtniki. Domačini so povsod zadaj. Tako je bilo primeroma tisti čas tudi pri nas. To je naš blagi rajnik živo čutil in prijel se je z malim krdelcem drugih jednako čutečih rodoljubov dela, in glejte, to delo, katero so ti začeli in za njimi drugi nadaljevali, bilo je od Boga blagoslovljeno in uspešno. Jezik naš se je olikal in stopa danes pogumno v vrsto drugih izobraženih jezikov. Imamo danes svoj jezik v šolah, ne samo v ljudskih, tudi na gimnazijah; pišejo ga v cesarskih in deželnih pisarnicah, govori ga kmet in gospod in pišejo se vsakovrstne bukve v njem, učene in priproste. Zdaj nam ni več treba tujcev v naše službe in taki, ki ne znajo našega jezika, pri nas večinoma več za rabo neso. Tako so zdaj domače službe za domačine in ker gredo slovenska pisma in slovenski spisi tudi do višjih oblastev v Gradec in na Dunaj, morajo gotovo število naših ljudij tudi tjakaj v službo poklicati. Zdaj je mogoče tudi našim priprostim ljudem, ki ne znajo tujih jezikov, iz slovenske knjige naučiti se vsega, kar za svoj stan potrebujejo, da si zboljšajo svoje gospodarstvo ter umnožijo svoje pridelke in svoje prihodke.

Vidite, tako pomeni izobraženje našega jezika za nas tudi več kruha in boljšega kruha. In komu imamo zahvaliti to ugodno premembo, ta lepi napredek? Možem, kakor je bil naš blagi rajnik, ki si je za ta napredek sam trudil, pa tudi drugim dajal vzgled in spodbudo. Ali ne bomo takim možem hvaležni? Ali bi ne bilo naravnost grdo, ko bi mi take svoje dobrotnike pozabili? Bog nas varuj take nehvaležnosti. Temveč hvalimo najprej Boga, da je take može mej nami obudil, pa častimo tudi s hvaležnim srcem njih spomin. Zato je pisateljsko društvo v Ljubljani tudi za našega blagega rajnika omislilo spominsko ploščo, ki se je vzdala v njegovo rojstno hišo, in mi jo hočemo zdaj, ko smo opravili božjo službo, slovesno odkriti. Ona naj bo pripovedovala domačim in tujim, da se je tukaj rodil mož, čegar celo življenje je bilo uzorno, svetli vzgled prave ljubezni do bližnjega in do naroda svojega

Najboljši, najtrajnejši spomin pa mu bodi v srcu slovenskega naroda. Tu se mu ohrani hvaležnost in spoštovanje, dokler se bo glasil njemu toliko mili slovenski jezik na zemlji. In kakor danes tukaj, tako naj se krepko razlega od veka do veka klic: Matevža Ravnikarja škofa spomin naj živi! Njegovemu imenu večna čast in večna slava!

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Zgradba novega poslopja za c. k. poštni in brzojavni urad) je sedaj gotova. Dvorni svetnik pl. Koch iz trgovskega ministerstva bival je v tej zadevi več dni v Ljubljani in se izmej vseh ponujanih prostorov odločil za cesarja Josipa trg. Predvčeraj razpravljala je trgovska zbornica o tem, je li rečeni trg prikladen za takšno poslopje. Zbornični svetnik g. Luckmann bil je proti temu prostoru, češ, ondu ni nobene trgovine, v tem delu mesta so le branjevci in kramarji. G. Baumgartner je pa trdil, da je na Ljubljance levem bregu dve tretjini poštne prometa, na desni strani pa le jedna tretjina. Zastopnik trgovskega ministerstva je temu ugovarjal, rekoč, da on natanko ve, da je baš narobe. Zbornica se je potem izrekla za cesarja Josipa trg kot najprikladnejši prostor. Včeraj imeli so mestni odborniki pogovor o tem prostoru in o pogojih, po katerih bi se cesarja Josipa trg oddal za stavišče. Z neke strani naglašalo se je, da je ta trg na mestni periferiji in nasvetoval Koslerjev vrt v Knafelnovih ulicah. Z druge strani se je podarjalo, da je omenjeni trg sredi mesta, katero se bode na to stran razvijalo. Dvorni svetnik pl. Koch bil je istega mnenja in naglašal je, da se poslopje ne bode zidalo za par let, ampak za stalno, ker se utegne poštno vodstvo iz Trsta ob svojem času premestiti v Ljubljano, da bode bolj v središču poštne okraja. Mestni odborniki so potem sklenili, pa odstopijo cesarja Josipa trg v rečeni namen za 10 000 gld. odškodnine, ker se bode moral odstraniti sedanji vodomet. Zastopnik trgovskega ministerstva bil je s tem zadovoljen in se je sploh las kavo izrazil o mestnih odbornikov skrbi za primerno poštno poslopje. V kratkem bode mestnega zbora seja, da se ta sklep odobri. Ker se bode v bodoči državni proračun za novo poštno poslopje v Ljubljani stavilo 300 000 gld., utegne se že drugo leto zgradba pričeti. Kjer je sedaj glavni poštni urad, ostala bode filiala.

— (V Glinje na Koroškem) sklicujejo slovenski volilci volilnega okraja za Celovško okolico za prihodnjo nedeljo 20. t. m. volilni shod v gostilnico gosp. Lovreta Zablačana na Trati.

— (Iz Doberle vesi na Koroškem) se nam piše: Deželni predsednik Schmidt-Zabiérow spoznal je za potrebno, v družbi z deželnim šolskim nadzornikom dr. Gobancem baš sedaj pri nas nadzorovati šolo in pri tej priliki uplivati na tukajšnje slovenske duhovščine, naj ne agituje za prihodnje deželnozbornske volitve, in naj raje dela za mir mej obema narodnostima v deželi. Našemu kapelanu je celo svetoval, da naj se ne briga preveč za posojilnice, ker jih imajo baje Slovenci po Koroškem že tako dovolj. Komentara k temu, menimo, ni treba.

— (Duhovniške premembe v Ljubljanski škofiji.) Gosp. Anton Verbajns, ekspozit v Št. Petru, dobil je župnijo v Kamnigoric, g. Anton Ponikvar, župnik v Knežaku, župnijo Stari Trg pri Loži, župnik Gašpar Vilman župnijo Kolovrat, kapelan Josip Borštinar župnijo Št. Peter pri Novem mestu. Stalno umirovljena sta g. Fran Waldecker župnik v Boštanji in g. Srečko Knific beneficijant in katehet v Vipavi. Novo nameščeni so: Matija Novak, kot drugi koperator v Črnomlji, Ferdo Čekal, kot koperator na Jesenicah, Ivan Bezeljak, kot koperator v Logatci.

— (Nadvojvoda Ferdinand) avstrijski prestolonaslednik bode pohodil — kakor javlja Zaderski „Narodni list“ — prihodnjo jesen Bosno in Hercegovino.

— (Glas iz občinstva) Piše se nam: Dolgo časa je trajalo, da so mestni organi sprevideli, da je prikladnejše in hitreje, vodo za škropljenje ulic jemati iz hidrantov, nego pa smrdljivo Ljubljaničo trombat v sode. No, čudno, rekel je vsakdo, videč ta „napredek“, da so sploh na to prišli, da je ceneje, ako se sod iz hidranta napolni v dveh minutah, nego da mestni delavec celo uro vleče pri vodnjaku, predno napolni z Ljubljaničo sod. A glej, danes, 15. julija, trombajo zopet na vse pretege vodo iz Ljubljaniče ter škropijo po

ulicah. Nek hudomušnez nam je rekel, da je to gotovo pridobitev potovanja v Gradec, kamor so šli se informirat, kako ondu — ulice škropé. Kakor čujemo, so še le zdaj dobili potrebne cevi in vozove, s katerimi se bo odslej škropilo.

— (Tiba stoletnica.) Predvčeraj bilo je 100 let, odkar je umrl slavni vojskovodja maršal Lavdon, katerega se je pogosto spominjal tudi slovenski narod v narodni pesmi in v pripovedkah iz časov turških vojn prejšnjega stoletja. Umrl je dne 14. julija 1790, v 74. letu svojem v Novem Jičinu ter je pokopan v Hadersdorfu pri Weidlingau-u blizu Dunaja.

— (Slavnost delavskega društva,) ki se je morala odložiti preteklo nedeljo zaradi neugodnega vremena, vršila se bode po naznanjenem programu v nedeljo dne 20. t. m. na Koslerjevem vrtu. Naprošeni smo prijaviti, da se bode kegljanje na dobitke zaključilo v nedeljo dne 20. t. m. zvečer — kakor je razvidno iz plakatov — a to le v slučajih, da se bode slavnost vršila v nedeljo. Če bi se pa morala zopet odložiti odložen bode tudi zaključek kegljanja. Vse drugo pa ostane nespremenjeno in velja že naznanjeni program. Pričakovati je tedaj samo, da bode „Jupiter pluvius“ milostivo naklonjen osnovelem slavnosti.

— (Avstrijsko dijaško društvo na Dunaji,) katero je bilo osnovano l. 1888. bilo je predvčeranjem, uradno razpuščeno, zaradi prestopanja delokroga določenega mu po pravilih, ker se je kot nepolitično društvo bavilo s političnimi vprašanji.

— (Preudarka vreden predlog) stavlja nek domoljub, gledé šolskih razmer Tržaških, v zadnji številki „Edinosti“ govoreč o pogubnem delovanju italijanskega društva „Pro patria“, katero hoče Slovence, ne samo mestne, ampak tudi okoličane poitalijaučiti. Dotični domoljub pravi tako-le: „Mi Slovenci pa moramo misliti na vse mogoče pripomočke, da si ohranimo svojo narodnost. Osobito bi trebalo po mestu osnovati še par šolskih vrtov. Vemo, da družba sv. Cirila in Metoda ne zmôre tolikih stroškov, a pomagati bi si morali sami. Sestavil naj bi se poseben odbor, kateri bi nabiral prostovoljne doneske v ta namen. Pomisliti je treba, da je mnogo Slovencev-gospodarjev — kupčevalcev, gostilničarjev, žganjarjev itd., — ki ne čitajo listov slovenskih in ne vedo, kaj se godi in kaka nevarnost nam preti. Ako bi kdo k njim osebnostno prišel, gotovo bi vsakdo kaj dal. Samo treba je hoteti in vse bo šlo! Jaz bi že vse storil, kar je v mojej moči.“ — Ta predlog zdi se nam jako umesten, akoravno bi seveda želeli, da bi ne bilo mnogo Slovencev, kateri ne čitajo listov slovenskih. Tudi v tej zadevi bi morda dotični odbor, nabiraje doneske za slovenske šole v Trstu, uplival blagodejno ter spodbujal mlačne domoljube, da boljše podpirajo domače naše liste.

— (Vodstvo II. mestne petrazredne deške ljudske šole) doposlalo nam je letno poročilo, kateremu posnamemo: Učiteljsko osebje bilo je naslednje: G. Fran Raktelj, nadučitelj in vodja, Janez Smrekar, veroučitelj, Fran Kokalj, Leopold Armič, Andrej Žumer, Anton Razinger, Fran Bahovec, Fran Pavlin, Ivan Krulec, Josip Cepuder, Josip Hribar. Učencev bilo je koncem leta 571, v posamičnih razredih od 40—68, 73—78, kar je gotovo preveč. Od teh jih je za višji razred bilo sposobnih 395 nesposobnih 169. Le slovenski jih je govorilo 551, le nemški 2, slovenski in nemški 18. Pripravljalnico za obrtno šolo obiskavalo je 108 učencev, mej katerimi je bilo koncem leta za višji razred 42 nesposobnih, 5 neizprašanih.

— (Poskušen samomor.) Včeraj popoldne skočil je učiteljski pripravnik s strehe Benediktove hiše na Starem trgu v Ljubljaničo. Navlic veliki visočini se ni nevarno poškodoval. Dotičnik je rodom iz Novegamesta. Povod temu skoku bilo je nekda neugodno spričevalo, z druge strani pa se navaja drug uzrok.

— (Pogozdovanje Krasa.) Kdor se vozi, kakor pisatelj teh vrstic, že kacih 15 let po železniški progi, ki drži čez Kras, opazil je gotovo z veseljem, da pogozdovanje te kamenite puščave napreduje vedno, čeravno le počasno, a vender dosledno in kaže okolica blizu železnice že zdaj na mnogih krajih veliko prijaznejše lice nego še nedavno. O tem delovanju posnamemo „Novicam“ sledeče: „Letošnje zasajanje na krajskem Krasu vršilo se je pri jako ugodnih vremenskih razmerah,

porabilo se je za to sajenje skupaj 1,154.000 sadik na 224.87 ht. Na novo zasadilo se je 32.58 ht pri katerih se je porabilo 326.000 sadik, vsa druga dela zadevajo posajanje na 192.29 ht., pri katerih so se porabile ostale sadike v številu 828.000 kosov. Kraji zasadov so: Gaberk, Sovič, Osojnica, Osojnica pred postajo Šentpeter, Osojnica pod Križem, za starim gradom, nad Petrovcem, Podgora, nad čuvajnico št. 780, Hrib. Troški letošnjega zasajanja znašali so nad 5000 gld., sadike same stale so nad 424 gld. Želeti bi le bilo, da to delovanje najde vsestranske podpore ter da bi se mogle uporabiti večje svote, potem bi napredovalo še bolj.

— („Adelsberg und Umgebung.“ — Postojna in okolica. — Contorni d' Adelsberg.“) Tako slove v zlatih črkah naslov na prav elegantnem albumu, ki ga je priredil in izdal gosp. tiskar R. Šeber v Postojini. Ta prav lepi album obsega 38 podob. Te so: Postojina. — „Hôtel Adelsberger Hof.“ — Hôtel „Pri ogerski kroni.“ — Grad. — Okolica jame. — Odtok Pivke. — Most v jami. — Uhod v jamo. — Plesišče. — Grob. — Orlova peruta. — Lep razgled. — Vrsta stebrov. — Šotor. — Kalvarija. — Zastor. — Podrt stebel. — Otoška jama (3 slike). — Pivka jama. — Črna jama. — Grad Planinski. — Planina. — Mali Grad. — Škratovka. — Planinska jama. — Vranja jama. — Cerknica. — Cerkniško jezero. — Velika Karlovca. — Škocijanski naravni most. — Predjama. — Prestranska kobilarna. — Škocijanska jama. — Slike so prav dobre, ves album pa ukusen in ga bode vsakdo rad kupil za prijeten spomin. Cena mu je samo 70 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Rim 15. julija. Papež peljal se je danes zjutraj, za njim pa dva gardista in druga kočija skozi prva Vatikanska vrata v ulico Fundamenta, kjer so švicarski gardisti, in se vrnil skozi druga vrata na strani muzeja v Vatikan.

Celovec 16. julija. V Črni po hudi borbi Slovenci sijajno zmagali. V Tinjah, Šmarjeti propali. Nasprotna agitacija na vsej črti grozna.

Dunaj 16. julija. Državno sodišče razsodilo o pritožbi proti razpustitvi nemško-nacionalnega društva na Dunaji, da se zakon ni rušil.

Dunaj 16. julija. Provincijalom kapucinskega reda v Avstriji izvoljen o. Hanušek iz Požuna.

Monakovo 16. julija. Princ Alfonz zaročil se včeraj na graščini Meuteburg pri Inostu s princesinjo Lujizo, hčerjo vojvode Ferdinanda Alenonskega.

Rim 16. julija. Današnji jutranji listi včerajšnji voznji papeževi ne pripisujejo prevelike važnosti, a zmatrajo jo kot znamenit dogodek, ker kaj jednacega že od 1870. leta ni bilo.

London 16. julija. Vsled preiskovalnega komisijona poročila o vojacih drugega batalijona gardskih grenadirjev, ki so bili odrekli pokorščino, postavili se bodo kolovodje pred vojno sodišče.

Razne vesti.

* (Kraljica Natalija) podati se hoče — kakor poroča Dunajska „Reichs-Correspondenz“ iz Belegrada — v kratkem k svoji teti knežiji Morossi v Besarabijo. Kraljica se je baje odločila v to na sovet ruske vlade, v katere imenu je prišel knez Pavel Sturza Gagarin v Beligrad.

* (Sneg v juliju.) Iz tople Leogang (na Avstrijskem) se poroča, da je preteklo nedeljo

Zaloga trgovskega blaga.

K zapuščinski konkursni masi trgovca J. L. Jaške-ta v Trbovljah spadajoča

zaloga mešanega blaga

proda se z obrtniško opravo vred iz proste roke največ ponujajočemu, vendar ne pod cenilno ceno 5076 gld.

Kupazeljni naj blagovolijo doposlati zapečateni ponudbe

do 1. dne avgusta 1890

c. kr. notarju Franu Ulrich-u na Laškem kot upravitelju konkursne mase, kateri daje tudi druga potrebna pojasnila. (556--1)

zapadel sneg 30 centimetrov na debelo, ter napravil mnogo škode na mladem drevju. Temperatura pada je na 5° R. in so morali živino s planin gnati v nižavo, ker gori bilo je preveč neprijetno.

* (Povodenj.) Vsled več dnevnega deževja nastale so povodnji na južnem Tirolskem. Adiža je zelo narasla in predrla jezove. Železniška zveza je pretrgana na oba kraja, pri Atzwaugu pa je voda odnesla most. Voda učinila je mnogo škode na raznih krajih.

SLOVANSKI SVET

prinaša v 13. številki naslednjo vsebino: Deželni zbori in sprava. — Boj za šolo. — Po volitvah na Štajerskem. — O kritiki dr. Mahnič. II. K nasprotniškim razpravljanjem o nam očitnem razširjanju protestantskih načel. (Konec tega odstavka.) — Odnosji Tržaških Slovanov. — Moj dobri prijatelj. (Očrk iz ruskega življenja, spisal Roščin.) — Pogled po slovenskem svetu: a) Slovenske dežele. b) Ostali slovenski svet. — Književnost. — Novine in časopisi.

„SLOVANSKI SVET“ izhaja po dvakrat na mesec, vselej 10. in 25. dne meseca, in se pošilja naročnina izdajatelju „SLOVANSKEGA SVETA“ v Gorico. — Naročnina znaša: za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld. Za Ljubljanske naročnike in dijake velja: celoletno 3 gld. 60 kr., poluletno 1 gld. 80 kr., četrtletno 90 kr.

Zahvala.

Klub slovenskih biciklistov „Ljubljana“ spolnuje prijetno dolžnost, zahvaljuje se onej častitej gospódi, katera je pripomogla, da se je v nedeljo 13. t. m. prirejena dirka na Vrhnikih tako sijajno vršila. Posebno izreka gospodičnam, gospem in gospodu županu za trudoljubno delovanje in daritev krasnih dobitkov, žandarmerijskemu vodstvu za vzdrževanje uzornega reda mej dirko, in vsem gostom, ki so povišali s svojo navzočnostjo slavnost, svojo najiskrenejšo zahvalo.

Odbor

kluba slovenskih biciklistov „Ljubljana“.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

15. julija.

Pri **Slonu**: Paradeiser, Osers z Dunaja. — Fels s soprogo iz Karlsruhe. — Sgolia iz Aleksandrije. — Ofenheimer iz Trsta. — Bachofen iz Londona. — Pl. Horsky z Reke.

Pri **Mališi**: Pressburger, Engel, Felber, Reichman, Lederer, Blitzner, Ender z Dunaja. — Paradeiser iz Pulja. — Šinek iz Rovinja. — Cora, grofica Giovanelli iz Trsta. — Hacker iz Budimpešte. — Kučera iz Karlovca. — Matošič iz Dalmacije. — Jermandinski iz Verone. — Nosan iz Ribnice. — Landsman iz Prage.

Umri so v Ljubljani:

15. julija: Josip Goba, urar, 36 let, Slonove ulice št. 52, za jetiko.

V vojaški bolnici:

13. julija: Martin Kramperšek, vojak, 22 let, za trebušno vročinsko boleznijo.

VIZITNICE

priporoča

„Narodna Tiskarna“

po nizkej ceni.

Tržne cene v Ljubljani

dne 16. julija t. l.

Pšenica, hktl.	6 82	Špeh povojen, kgr.	gl. kr. — 70
Rež, „	4 06	Surovo maslo, „	— 70
Ječmen, „	3 58	Jajce, jedno :	— 2
Oves, „	3 57	Mleko, liter	8
Ajda, „	5 36	Goveje meso, kgr.	— 59
Proso, „	4 87	Telečje „	— 54
Koruza, „	4 87	Svinjsko „	— 62
Krompir, „	4 —	Kostrunovo „	— 36
Leča, „	10 —	Pišanec.	— 35
Grah, „	10 —	Golob	— 17
Fižol, „	9 —	Seno, 100 kilo	1 45
Maslo, kgr.	90 —	Slama, „	1 45
Mast, „	70 —	Drva trda, 4 metr.	6 20
Špeh frišen „	60 —	„ mehka, 4 „	4 20

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
15. julija	7. zjutraj	739.0 mm.	14.0° C	sl. vzh.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	737.4 mm.	24.6° C	sl. svz.	jas.	
	9. zvečer	737.4 mm.	20.4° C	sl. svz.	jas.	

Srednja temperatura 18.3°, za 0.7° pod normalom.

Dunajska borza

dne 16. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	88.35	88.40
Srebrna renta	89.15	89.40
Zlata renta	109.50	109.35
5% marcna renta	101.15	101.40
Akcije narodne banke	985.—	984.—
Kreditne akcije	304.—	304.—
London	116.90	116.75
Srebro	—	—
Napol.	9.27 1/2	9.25
C. kr. cekini	5.53	5.53
Nemške marke	57.15	57.07 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132 gld. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „	176 „ 50 „
Ogerska zlata renta 4%	102 „	30 „
Ogerska papirna renta 5%	99 „	95 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122 „ 25 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	115 „	50 „
Kreditne srečke	100 gld.	186 „
Rudolfove srečke	10 „	19 „ 50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	154 „ 50 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	170 „	— „

Učenec

14—16 let star, nemškega in slovenskega jezika zmožen in ki ima posebno veselje za kupčijo, vsprejme se v prodajalnice z mešanim blagom na deželi. — Kje? pove iz prijaznosti upravištvo „Slovenskega Naroda“. (551—2)

JANEZ OGRIS

puškar (341—23)

v Borovljah na Koroškem (Ferlach in Kärnten)

priporoča vsakovrstne dobre puške iz svoje delavnice. Ob enem naznanja, da tudi prenareja kresne puške na puške zadovke (Hinterlader) in prevzame druga popravila po najnižjih cenah.

Cenike s podobami določila brezplačno in franko.

Dunajske Razstave Srečke à 1 gld.

Vsaka srečka velja za obe žrebanji.

Seznam dobitkov za obe žrebanji. (505—22)

Prvo žrebanje 14. avgusta 1890. Drugo žrebanje 15. oktobra 1890.

I dobitek 50.000 gld. vreden

II dobitek 50.000 gld. vreden

1 „ 5000 „ „

1 „ 2000 „ „

1 „ 1000 „ „

2 „ 500 „ „

5 „ 200 „ „

10 „ 100 „ „

20 „ 50 „ „

50 „ 20 „ „

200 „ 10 „ „

2000 dobitkov 5 „ „

SREČKE à 1 gld.

V Ljubljani prodaja srečke C. C. MAYER.

Uprava razstavine loterije, Dunaj, II., rotunda.